

Dagen efter

Text: Wilhelm von Braun
Musik: Lennart Angvik

Ja, nog är det ro - ligt att rumla i - bland och göra sin rund kring kär - älskliga ställen. Att
sit - ta med ry - kan - de remmarn i hand och po - li - ti - se - ra för - num - tigt om kvällen! Ja
nog är det ro - ligt på rum - mel att gå. O, följ - de ej en - dast en mor - gon der - på!

Så lätt man om qvällen sig kände, så ung
Och skrattsalvor ljödo och sång hördes tona.
Men morgonen kommer. Man vaknar så tung,
Som bure på hufvut man konungslig krona.
Ja, nog är det herrligt att pläga sin kropp,
Men gräsligt att dagen derefter stå opp.

Till vattenbuteljen man sträcker sin arm,
Som sändes att hemta långt ädlare varor.
Och samvetet qvicknar, - och Gud! hvilket larm
Af koppareslagarnes väldiga skaror!
Ja, nog är det ljufligt att tömma sitt glas,
Men dagen derefter är vattenkalas.

Hvad jordiska hyddan är bräcklig och svag!
Förlåt mig, min moder natur! Om jag gråter.
Men ack! på en bål är jag bjuden i dag!
En morgon lik denna nu väntar mig åter.
Ja, "dagen derpå" är hvarendaste dag;
Hvad punschen är stark! och vad menskan är svag!